

Ризата да ми опержтъ,
 Косата да ми разрѣшатъ,
 Че ми е драго, Ружке ле,
 Кога челяя обѣсатъ
 Ризата да ми се бѣлѣй,
 Чумбазтъ да се развѣва...

Огняновъ изслуша съ таенъ трепетъ финалтъ на тая пѣсень.

— Ето, тоя Стоянъ, помисли си той, е типтъ на легендарния български хайдутинъ: съ мрачно-спокойния погледъ на смрътѣта. Ни една дума на съжаление, на раскайване, на надѣжда... Иска само да умре хубавецъ... Дѣ да минѣше тоя геройски фатализмъ въ днешния Българинъ... Охъ, тогава съмъ спокоенъ за исхода на борбата... Такава борба мечтаж азъ, и такива сили търсеж... Да знаешъ да умирашъ — ето расковничето на побѣдата...

Въ това врѣме писнахъ кавалитѣ. Свиряята отъ най-напрѣдъ нѣжна, меланхолическа, заиздига се високо и високо; очитѣ на свирачитѣ блѣщѣхъ, лицата пламтѣхъ отъ въодушевление, яснитѣ звукове звѣнтѣхъ и пѣлнихъ пощѣта съ дивата мелодия на планинитѣ. Тѣ прѣнасяхъ душата на балканскитѣ врѣхове и усои; тѣ ти напомняхъ тишината на горскитѣ долини, шумненето на сѣикитѣ, дѣто пладнуватъ овцетѣ; горския миризливъ босилякъ, планинскитѣ екове и прѣмирането на любовната въздишка въ долинитѣ.... Кавалтъ е арфата на българскитѣ планини и полета!

Всички сега слушахъ омаяни и гълтахъ роднитѣ и понятни звукове на тая музикална поезия. Булка Цанковица, права прѣдъ огницето, съ ржцѣ на хълбоци, заплесната, слушаше. Но въ истински вѣсторгъ се намираще самъ Огняновъ, който пасмалко щѣше да исплѣска съ ржцѣ.

Шумнитѣ разговори и смѣхове се подновихъ. Но Огняновъ отдаде внимание на разговора, въ който чу